

[Hanne Thanning Jacobsen]

forslag, der er afgivet i fuld enighed. Og jeg vil ikke bebrejde udvalget, at studiestederne ikke var repræsenteret. Det var ikke deres afgørelse. Det er ministerens ansvar, og det er kritisabelt.

Jeg kan ligeledes heller ikke bebrejde udvalget, at to tredjedele af de mennesker, der arbejder på børneområdet, er uden egentlig uddannelse. Det spørgsmål må Folketinget nødvendigvis snarest gøre noget ved, og det håber jeg ministeren er enig med mig i.

Lovforslaget, som det ligger foran os i dag, rummer en række problemer. For det første den lønede praktik. Jeg frygter, at hensynet til, at praktikken skal være en del af uddannelsen, bliver underordnet det arbejdsmæssige. Det er vigtigt, at praktikken bliver så kvalificeret som muligt for børnenes skyld – det er jo dem, det handler om. Under førstebehandlingen af lovændringen om læreruddannelsen var ministeren bekymret for, hvad vi kunne udsætte børn for i forbindelse med lønnet praktik, men det gælder måske ikke her.

Jeg har også betænkeligheder ved opbygningen og sammensætningen af de regionale praktikpladsudvalg. Hvorfor er seminarierne ikke med i disse udvalg? Hvad er praktiklederens rolle i fremtiden? Det ser ud, som om initiativretten er flyttet fra seminarierne til praktikudvalgene. Hvordan sikres det antal praktikpladser, der svarer til behovet? Inden for døgnområdet f.eks. bliver boenhederne stadig mindre, og jeg har svært ved at se, hvordan man dér får råd til en lønnet praktikant. Jeg frygter, at udbudet af særlige praktikpladser vil blive meget lille, hvis praktikpladsudvalget kan stille, skal vi kalde det almindelige pladser til rådighed. Vi må sikre, at den socialpædagogiske del af uddannelsen ikke forringes.

I dag kan den studerende komme i praktik overalt i landet. Det tilgodeser dels specielle og mindre arbejdsområder, dels den studerendes personlige udvikling. Jeg er lidt bange for, at de studerende låses fast i nærområdet. Det er selvfølgelig godt for arbejdsgiverne, men ikke for nyudvikling og forandring.

Styringsreglerne svarer til den model, som ministeren har opereret med ved andre uddannelsesændringer de seneste år: en kraftigt oprioriteret bestyrelse på bekostning af personale og studerende. Det er helt i uoverensstemmelse med bemærkningernes ord om fleksibilitet, selvforvaltning, brug af egne ressourcer osv.

Studieordningerne skal efter indstilling fra rektor fastsættes af bestyrelserne. I lov om læreruddannelse skal bestyrelsen godkende studieordningen. Hvad er forskellen?

Er lønpuljen på de 35 mio. kr. som kompensation for bortfald af praktikvederlag og betaling for konferencetimer ikke imod DUT-princippet, når det af bemærkningerne fremgår, at amter og kommuner skal frigøre 15 mio. kr. heraf?

Optagelse af studerende to gange om året har givet mange reaktioner fra uddannelsesstederne. Syv forskellige niveauer på samme tid! Det vil give store udvidede administrative problemer. Der må kunne findes andre modeller.

Til sidst vil jeg gerne vende mig imod uddannelsens indhold. Der opregnes en række fag. Socialpædagogik er et særligt område. Skulle det have været med? Fagene kan jo samles, hvis studiet organiseres som projektorienteret undervisning, og det vil passe fint med omtalen af ændringerne i arbejdsområdet, som er baggrunden for forslaget.

Som sædvanlig er jeg utryk ved de mange bestemmelser om ministerbemyndigelser, især § 3 bekymrer mig. Meget kraftige styringer via eksamen og undervisningsbegrænsning set i sammenhæng med de 5 mio. kr. til udvidelse af prøverne er ikke et godt signal, medmindre de øgede evalueringskrav bliver koblet sammen med undervisningen og ikke som isolerede prøver ved uddannelsens afslutning. Jeg er også lidt bekymret for, hvem der skal lave bekendtgørelser og vejledninger efter nedlæggelsen af Seminarrådet. I hvilken retning skal de gå?

Til gengæld glæder jeg mig over de midler, der er afsat til forsøgs- og udviklingsarbejde. Det kan blive et godt bidrag til udviklingen på hele arbejdsområdet. Der bør være mulighed for at inddrage nye områder, f.eks. voksenpædagogik og arbejdet med etniske grupper.

Det må vi se på under det kommende udvalgsarbejde. Det skal være godt og grundigt, før vi kan sige ja til denne reform.

Niels Højland (FP):

Jeg skal på Fremskridtspartiets vegne kort give udtryk for vores syn på dette lovforslag.

I bemærkningerne kan man læse, at der er tale om besparelser på ca. 50 mio. kr., og lovforslaget lægger efter vores opfattelse også op til en mere effektiv og bedre udnyttelse af uddan-